

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2371/2023
06.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Мирослав Златановић Мића“ из Житорађе, чији је пуномоћник Богдан Ђукић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1115/2023 од 22.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1115/2023 од 22.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1115/2023 од 22.03.2023. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П1 150/21 од 05.12.2022. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 150/21 од 05.12.2022. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на основу Уговора о вршењу послова стручне службе за газдовање ловиштем са којим газдује овде тужени за период од 16.11.2016. године до 01.04.2017. године исплати појединачно утврђене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као неоснован (став први изреке). Наложено је тужиоцу да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 157.500,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1115/2023 од 22.03.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П1 150/21 од 05.12.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија у овом спору је дозвољена због потребе за тумачењем одредбе члана 54. Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС“ број 18/2010 и 95/2018 - други закон), због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду, у наведеном делу, у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен у ловачком удружењу „Мали Јастребац“ из Меровине по основу Уговора о раду од 01.03.2012. године и Анекса уговора о раду од 04.07.2012. године. Наведено удружење је са туженим удружењем 16.11.2016. године закључило Уговор о стручној служби за газдовање ловиштем број 51/16, којим се у члану 2. одређује да ће за потребе корисника ловишта „Арбанашка“ којим газдује тужено ловачко удружење „Мирослав Златановић Мића“ из Житорађе стручне послове обављати тужилац АА запослен на одређено време код Ловачког удружења „Мали Јастребац“ Меровина. На основу овог уговора, истог дана закључен је Уговор о вршењу послова стручне службе за газдовање ловиштем са којим газдује ЛУ „Мирослав Златановић Мића“ из Житорађе, који је поред наведених ловачких удружења потписао и тужилац. Овим уговором је у члану 1. и 2. одређено да се тужилац обавезује да обавља стручне послове у вези гајења и заштите у складу са чланом 54. Закона о дивљачи и ловству и члана 5. Правилника о начину организовања стручне службе за газдовање ловиштем, да ће тужилац ове послове обављати након радног времена у ЛУ „Мали Јастребац“ Меровина суботом, док је у члану 2. тужени обавезан да на име надокнаде за обављање послова од 01. до 05. у месецу уплати на текући рачун радника накнаду у висини од 30% бруто зараде у матичном удружењу, а у складу са Уговором о раду. Како тужени у уговореним роковима није испунио обавезу, тужилац је упутио туженом писану опомену, те како накнада није исплаћена ни након опомене, тужилац је поднео тужбу у којој истиче тужбени захтев за исплату уговорене накнаде за период од новембра 2016. године до 01.04.2017. године. У поступку је проведено вештачење економско-финансијске струке у коме је вештак дао обрачун тражене накнаде на основу кога је тужилац прецизирао тужбени захтев.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоцу не припада право на тражену накнаду за обављене послове стручне службе имајући у виду да из изведених доказа произлази да тужилац није обављао никакав фактички рад по уговору, а које разлоге, као правилне и на закону и засноване прихвата и другостепени суд.

По ставновишту Врховног суда, основани су наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, што је за последицу имало непотпуно утврђено чињенично стање.

Одредбом члана 2. Уговора о вршењу послова стручне службе за газдовање ловиштем, којим газдује ЛУ „Мирослав Златановић Мика“ из Житорађа одређено је да се тужилац обавезује да обавља стручне послове у вези гајења и заштите у складу са чланом 54. Закона о дивљачи и ловству и чланом 5. Правилника о начину организовања стручне службе за газдовање ловиштем.

Одредбом члана 54. Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник Републике Србије“ број 18/2010 и 95/2018 – други закон) прописано је да стручне послове газдовања ловиштем врши лице са лиценцом за обављање стручних послова газдовања ловиштем запослено код правног лица које је регистровано за обављање стручних послова у ловству. Лице из става 1. овог члана је службено лице које врши дужност наоружано службеним оружјем у складу са овим Законом и прописима којима се регулиште оружје и муниција. Министар ближе прописује начин организовања стручне службе за газдовање ловиштем.

Одредбом члана 5. Правилника о начину организовања стручне службе за газдовање ловиштем („Службени гласник Републике Србије“ број 26/2012) одређено је које стручне активности обавља стручна служба за газдовање ловиштем.

Нижестепени суд су правни однос тужиоца и туженог расправили кроз одредбу члана 600. Закона о облигационим односима - уговор о делу и одбили тужбени захтев сматрајући да страна која није испунила своју уговорну обавезу нема право да тражи испуњење уговорне обавезе друге стране.

Међутим, закључивањем Уговора о вршењу послова стручне службе за газдовање ловиштем са тужиоцем, туженом је омогућено да користи ловиште за лов, јер нису имали лице које поседује лиценцу за обављање стручних послова издату од Ловачке коморе Србије. Закључењем уговора стране су преузеле уговорне обавезе, а тужилац и одређене одговорности. Потписом Уговора о вршењу стручних послова за газдовање ловиштем туженом је омогућено да користи ловиште за лов и друге законом прописане делатности. Судови су закључили да тужилац није у уговореном периоду извршио ни једну радњу из члана 5. Правилника о начину организовања стручне службе за газдовање ловиштем и да му стога не припада право на накнаду из члана 2. Уговора. Међутим, основано се у ревизији тужиоца указује да су због погрешне примене материјалног права нижестепени судови пропустили да утврде чињенице везане за евентуалну крвицу тужиоца за неизвршавање уговорне обавезе. Из утврђеног чињеничног стања не произлази закључак да је тужилац крив што није извршавао обавезе из уговора. Закључење такве врсте уговора према Закону о дивљачи и ловству са собом носи одговарајуће одговорности (прекршајну), што су нижестепени судови били дужни да цене, као и околност да ли је тужени омогућио тужиоцу испуњење уговорне обавезе.

У поновљеном поступку првостепени суд ће имати у виду указане примедбе и донети нову закониту одлуку.

Из свега изнетног, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 416.став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**